Η συζήτηση με ανθρώπους που έχουν αίσθηση ζωής, ψυχή ατόφια και γεμάτη, ανοιχτούς ορίζοντες είναι σίγουρα ενδιαφέρουσα. Ο **Γιάννης Ρεμούνδος** φυλλομετρά τις πιθανότητες και τις εμπνεύσεις τής συγγραφής στην περιπέτεια της αυτογνωσίας, και η πίστη του στη λογοτεχνία φανερώνει με σαφήνεια πόσο αγαπά αυτό που κάνει. Ο συγγραφέας τονίζει την αξία τού βιβλίου, τον στόχο του για μια ουσιαστική επαφή με τους αναγνώστες, ενώ μοιράζεται μαζί μας τις απόψεις του για την Τέχνη και τη θέση της στη ζωή των ανθρώπων, καθώς και για τα βραβεία και τις διακρίσεις!

“Η Τέχνη είναι ο αέρας που ανασαίνει η ψυχή

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ **ΕΦΗ ΔΟΥΛΗ**

❑ **Πώς γεννιέται ένας ήρωας και η προσωπική του ιστορία, κύριε Ρεμούνδε;**

Μερικές φορές έχω την εντύπωση ότι η ιστορία η ίδια φτιάχνει τον ήρωα, εννοώ οι απαιτήσεις τής πλοκής. Το σίγουρο είναι ότι ένα μεγάλο μέρος τής προσωπικότητας και των χαρακτηριστικών τού ήρωα αντικαθρεφτίζει, έστω και καμουφλαρισμένα, την εικόνα που έχει ο συγγραφέας για τον εαυτό του.

❑ **Τί σας έχει χαρίσει η συγγραφή;**

Την περιπέτεια της αυτογνωσίας. Αυτό κυρίως. Φυσικά δεν εξαιρώ ότι το γράψιμο καλύπτει ικανοποιητικά τη φιλαυτία, τη ματαιοδοξία ή το ναρκισισμό. Αλλά νομίζω ότι το πιο σπουδαίο είναι αυτό το ταξίδι προς την αυτογνωσία, διότι το τυπωμένο βιβλίο λειτουργεί σαν αδιάψευστος μάρτυρας αδυναμιών, λαθών, αγκυλώσεων. Τώρα, αν και πόσο αλλάζει κανείς μέσα από το γράψιμο, αυτό είναι μια άλλη πονεμένη ιστορία.

❑ **Επικοινωνείτε με νέους ανθρώπους και πώς;**

Εγώ θέλω να επικοινωνήσω, οι νέοι δεν θέλουνε! Αστειεύομαι. Μου φαίνεται αδιανόητο να μην επικοινωνώ με νέους ανθρώπους είτε άμεσα –για παράδειγμα οι φίλοι των παιδιών μου, κι έχουνε πολλούς φίλους, είναι και δικοί μου– είτε έμμεσα, παρακολουθώντας τα έργα, τις τάσεις και τα ενδιαφέροντα της νεολαίας στη λογοτεχνία και τη μουσική κυρίως, αλλά και στον κινηματογράφο.

❑ **Υπήρχε κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο που σας μύησε στον χώρο τού βιβλίου;**

Συγκεκριμένο πρόσωπο, μάλλον όχι, κυρία Δούλη. Ήταν η εποχή. Δεν είχαμε τηλεόραση τότε, ούτε κομπιούτερ. Το βιβλίο ήταν διασκέδαση και τρόπος επικοινωνίας. Κάναμε ανταλλαγές, τσακωνόμαστε αν ο ήρωας είχε δίκιο να κάνει αυτό κι όχι το άλλο, επιχειρηματολογούσαμε για την αξία ενός βιβλίου και συμφωνούσαμε όλοι ότι ο Ντοστογιέφσκι ήταν ο καλύτερος συγγραφέας τού κόσμου. Υπερβολές τής νιότης. Πάντως όλα αυτά με μύησαν στον κόσμο τού βιβλίου, το βιβλίο έγινε κάτι οικείο, φιλικό, συντροφικό. Κι ύστερα για καθαρά εσωτερικούς λόγους και προσωπικές ανάγκες μπήκα στον χώρο τού βιβλίου.

❑ **Ποια κατά τη γνώμη σας είναι η αξία τού βιβλίου για τον άνθρωπο και ειδικά για τα παιδιά;**

Δύο πράγματα θεωρώ σημαντικά: Το ένα είναι η καλλιέργεια της γλώσσας και κατ’ επέκταση η δυνατότητα καλύτερης έκφρασης και βαθύτερης επικοινωνίας. Το δεύτερο είναι η ανάπτυξη της φαντασίας, καθώς, διαβάζοντας ένα βιβλίο, ο αναγνώστης γίνεται αυτόματα και σκηνοθέτης.

❑ **Η λογοτεχνία για παιδιά και εφήβους σε ποια κατάσταση είναι σήμερα;**

Δεν θα ήθελα να ριψοκινδυνέψω κάποια αξιολόγηση. Ο χρόνος θα δείξει. Το σίγουρο είναι ότι υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον για την παιδική λογοτεχνία και βγαίνουν πάρα πολλά βιβλία, αυτό από μόνο του κάτι υποδηλώνει.

❑ **Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από την απομόνωση, την αποξένωση των ανθρώπων. Ποια είναι η γνώμη σας σχετικά μ’ αυτό; Εσείς έχετε εισπράξει απογοητεύσεις;**

Παρόλο που αναγνωρίζω ότι έχετε δίκιο σχετικά με την απομόνωση, δεν συμφωνώ εντελώς. Θέλω να πω ότι οι άνθρωποι βρίσκουν τρόπους επικοινωνίας και μάλιστα μ’ αυτούς που πραγματικά θέλουν να επικοινωνήσουν κι όχι μ’ αυτούς που επιβάλλονται από τις συνθήκες. Θα φέρω ως παράδειγμα τη γειτονιά που μεγάλωσα, μοιάζανε όλοι ενωμένοι, ανταλλάσσανε επισκέψεις, τα καλοκαίρια βγαίνανε στα κατώφλια. Τελικά, ανακάλυψα με έκπληξη ότι εκείνο που τους συνέδεε ήταν περισσότερο το δηλητηριώδες κουτσομπολιό παρά η αγάπη, η ανεκτικότητα, το ενδιαφέρον. Όσο για τις απογοητεύσεις που ρωτάτε, ναι έχω εισπράξει απογοητεύσεις όπως όλοι μας, δεν ήταν όμως ικανές να με απογοητεύσουν!

❑ **Έχετε επιδράσεις στα θέματα που πραγματεύονται τα βιβλία σας και αν ναι από πού;**

Οι επιδράσεις που έχω δεχτεί και δέχομαι είναι από τους Νατουραλιστές, μ’ ένα υπόστρωμα αστυνομικής παραφιλολογίας. Σ’ αυτό τον χώρο προσπαθώ να κινηθώ.

❑ **Πώς νιώσατε όταν γράψατε το πρώτο σας βιβλίο;**

Ήταν μια μοναδική εμπειρία, δυσκολεύομαι να την περιγράψω. Αρκεί να σας πως ότι όταν κάποιο βιβλιοπωλείο το είχε βάλει στην προθήκη του, στεκόμουν εκεί με τις ώρες σαν τους τσολιάδες στο μνημείο τού Άγνωστου Στρατιώτη.

❑ **Ποιοι είναι οι στόχοι και οι σκοποί σας, κύριε Ρεμούνδε;**

Στόχος μου είναι να φτιαχτεί μια ιστορία με αρχή μέση και τέλος, που να διαβάζεται με κάποιο ενδιαφέρον. Ο σκοπός είναι διττός. Από τη μια να βελτιωθούν τα εκφραστικά μου μέσα, από την άλλη να δημιουργηθεί μια ουσιαστική επαφή, μια μυστική συνομιλία με τον αναγνώστη. Σα δυο φίλοι, ας πούμε, που έχουν χρόνια να ειδωθούν και συναντιόνται ξαφνικά σε ένα πολύβουο δρόμο κι αγκαλιάζονται θερμά και κοιτάζονται στα μάτια με αγωνία, για να δουν τον καιρό που πέρασε. Κάπως έτσι.

❑ **Αν σας ζητούσα να μου πείτε ποιο είδος προτιμάτε να γράφετε (παιδική λογοτεχνία ή λογοτεχνία για ενηλίκους), τί θα μου απαντούσατε; Τί διακρίνει τις επιλογές σας;**

Με κάποιον τρόπο το ένα συμπληρώνει το άλλο. Είναι σαν τις δύο όψεις ενός νομίσματος. Η θεματολογία που χρησιμοποιώ και στα δύο είδη είναι ίδια. Διαφέρει ο τρόπος. Προσεγγίζω τα παιδικά με μάλλον εύθυμη διάθεση, ενώ στα βιβλία για ενηλίκους το ύφος γίνεται δραματικό, μερικές φορές μάλιστα το παρακάνω.

❑ **Πέρα από την τέχνη τού λόγου, είστε ένας άνθρωπος που αγαπά την Τέχνη γενικότερα. Πείτε μας τί είναι Τέχνη γι’ αυτούς που τη δημιουργούν και τί γι’ αυτούς που την απολαμβάνουν;**

Θα σας απαντήσω με μια ξένη φράση: «*Και μες την Τέχνη πάλι ξεκουράζομαι από τη δούλεψή της*». Η Τέχνη είναι ο αέρας που ανασαίνει η ψυχή. Δεν θα υπήρχαμε δίχως Τέχνη. Δεν ξέρω πώς να το πω καλύτερα. Είναι μια μυστηριακή διεργασία, όπου η λέξη «μέθεξη» παίρνει υπόσταση. Και δεν έχει όρια αυτή η υπαρξιακή συγκίνηση, το ρίγος.

❑ **Έχετε ονειρευτεί πράγματα που δεν έχετε πραγματοποιήσει;**

Δεν νομίζω. Θέλω να πω δεν μου έρχεται κάτι στο μυαλό. Ίσως επειδή φροντίζω να ονειρεύομαι πράγματα, τα οποία με αρκετή δουλειά και λίγη τύχη είναι δυνατό να πραγματοποιηθούν.

❑ **Τί θέλετε να εκτιμούν περισσότερο οι αναγνώστες σ’ ένα βιβλίο σας;**

Την ειλικρίνεια των προθέσεων κυρίως. Και κάτι ακόμη: να εκτιμήσουν το χιούμορ μου. Απωθημένο το έχω να δω κάποιον να γελάσει με τα αστεία μου.

❑ **Στο βιβλίο σας «Οι περιπέτειες του άγριου Χουάν» μιλάτε για τη σημασία να είμαστε ο εαυτός μας, κι όχι όπως μας θέλουν οι άλλοι. Ποια ήταν τα κίνητρά σας να ασχοληθείτε μ’ ένα τόσο σημαντικό θέμα;**

Προσωπικοί λόγοι. Από μικρός ήμουν εξαιρετικά υπάκουος, αντιρρήσεις δεν έφερνα. Μεγαλώνοντας κατάλαβα ότι άλλα ήθελα, άλλα έλεγα κι άλλα έκανα, στην προσπάθειά μου να τα έχω καλά με όλους. Ώσπου έφτασε ο κόμπος στο χτένι κι αποφάσισα να συμπεριφέρομαι όσο γίνεται περισσότερο με βάση τον εαυτό μου, κι ας απογοητεύσω μερικούς. Είναι ευνόητο ότι δεν αναφέρομαι στην εγωκεντρικότητα που αδιαφορεί για τους άλλους. Έτσι φτιάχτηκε αυτό το βιβλίο.

❑ **Τα βραβεία και οι διακρίσεις τί σημαίνουν για σας;**

Ανάλογα από πού προέρχονται. Αν ο φορέας που βραβεύει είναι τυπικός και γραφειοκρατικός, αδιαφορώ πλήρως. Όταν όμως ο φορέας είναι σοβαρός, τότε κολακεύομαι και κάτι περισσότερο: ενισχύομαι ψυχικά, παίρνω κουράγιο και συνεχίζω πιο αισιόδοξα.

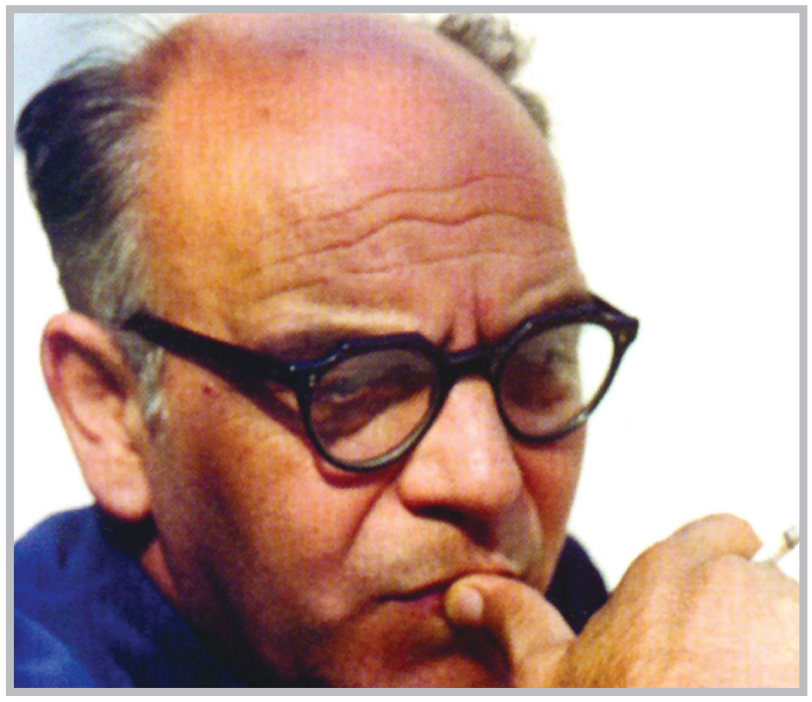

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ γεννήθηκε το 1950 στον Πειραιά. Σπούδασε στην Πάντειο Σχολή. Έζησε στη Δανία, τη Γιουγκοσλαβία, τη Γερμανία και για αρκετό διάστημα στην Κρήτη. Έχει δύο παιδιά και σήμερα ζει στον Πειραιά. Από μικρός είχε δείξει κλίση προς το γράψιμο και έχει ήδη εκδώσει αρκετά βιβλία. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία του: ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ; που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, ΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΕΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ, ΚΩΣΤΑΚΗ; που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 2002 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 21ΗΣ ΧΑΝΤΡΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΑΣ! ΑΧ, ΑΥΤΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΣ! ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ, ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ CD PLAYER και Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΚΑΤΣΙΚΟΠΟΔΑΡΟΣ. Επίσης κυκλοφορούν τα βιβλία του για ενηλίκους ΒΑΖΩ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ, ΒΑΛΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ! ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ και ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΛΟΗΣ. Ο Γιάννης Ρεμούνδος ασχολείται παράλληλα με τη φωτογραφία και έχει κάνει εκθέσεις με ζωγραφισμένες και ψηφιακές φωτογραφίες.